

13 Febrero, 2018

CRÍTICA DE MÚSICA ► CLÀSSICA

Pòker de clàssics

Rèquiem de Mozart

Cor Jove de l'Orfeó Català. Orquestra Simfònica del Vallès (OSV). Esteve Nabona, director. Ana Puche, soprano. Ellsenda Arquimbau, mezzosoprano. David Hernández, tenor. Marc Pujol, baix. Obres: Bach: Concert de Brandenburg núm. 2 en Fa major BWV 1047 Haendel: "Tu del ciel ministro elletto" de Il trionfo del Tempo e del Disanganno. Haydn: Concert per a trompeta i orquestra en Mi bemoll major Hob. VII:1. Mozart: Rèquiem en re menor, K. 626

Palau de la Música Catalana, dissabte, 10/11/2018.

J.PELAEZ/OSV

Blanco i Nabona, al concert

ALBERT FERRER FLAMARICH

Amb un ple quasi absolut, l'OSV va oferir un programa de "clàssics populars" que assegurava l'èxit gràcies a tres factors. Primer: escoltar hits de la història de la música. Segon: l'assistència i l'oficialitat respirable quan una secció de l'Orfeó Català actua en un programa simfònic. I, per últim, el toc atractiu que innegablement sap donar la Simfònica del Vallès als formats tradicionals de concert.

En aquest sentit cal destacar la supressió dels números musicals íntegrament elaborats per Süssmayr sense cap incís directe de Mozart (Sanctus, Hosanna i Benedictus) en el seu Rèquiem i la inclusió d'alguns instruments d'època en el Concert de Brandenburg núm. 2 de Bach.

Un concerto grosso en què part del concertino (violí i oboè) quedava ofegada en els moviments dels extrems per la trompeta (no per excessos dinàmics) i pel *ripieno* en uns temps àgils portats per Esteve Nabona, que cercaven la mo-

caigudes de tensió i atenció; un molt declamat Tuba mirum i dotant de dramatisme i força del Kyrie, Dies Irae, el Lacrimosa i el Communion.

Quartet solista, correcte del qual, la soprano Ana Puche havia ofert l'ària da capo "Tu del ciel ministro elletto" (de l'oratori no indicat al programa de mà *Il trionfo del Tempo e del Disanganno*) amb obligat de violí i una secció central ben contrastada i millor frasejada que la resta.

La trompeta de Haydn

Conegut però menys interpretat del sospitable, el Concert per a trompeta de Haydn va ser brindat pel solista principal de l'Orquestra Nacional de España, Manuel Blanco, i una OSV ben aparellada en els punts de confrontació i diàleg amb puntuals tocs arrauats al darrer moviment. Per a l'anècdota queda el soroll de vehicles en maniobres a l'exterior del recinte en el passatge de major silenci: la cadència de l'Allegro inicial.

Blanco tendeix a la moderació i un tractament poc exhibicionista en favor de matisos, la cantabilitat i la nul·la estridència. El segon moviment i el bis, el *main theme* de la pel·lícula *Cinema Paradiso*, ho van deixar clar: ben articulat en fraseig i ornamentacions, càlids *mezzoforte*, atacs naturals i pulcres. No obstant, els descensos al registres greu van ser circumstancialment perfectibles.

Asos de gestió

Per cert, sorprèn la capacitat de l'OSV per convocar solistes de qualitat i projecció com la de Manuel Blanco —en substitució de l'internacional Reinhold Friedrich— amb resultats artístics que generalment aconsegueixen les expectatives o les superen, mentre a l'altra seu simfònica de la ciutat grans noms amb catxets superiors cauen en un tedi que parlen més de rutina i asèpsia que ambició de futur ■

DS
 Una lectura convincent en conjunt però amb caigudes de tensió

tricitat i un *continuum* musical virtuosístic però que ofegaven la claredat textural i de color del conjunt.

Quelcom que va repetir-se en el Rèquiem en la polifonia del cor i en la relació d'aquest amb l'orquestra (violins poc audibles en les fugues), en una lectura que paradoxalment va anar de menys a més en l'execució i de més a menys en el plantejament. Més atent a la massa vocal —excepte en puntuals indicacions de gradació de so a l'orquestra—, el titular del Cor Jove de l'Orfeó Català, va optar per una lectura convincent en conjunt però amb